

Cato Pellegrini

Et spørsmål om ståsted, episode 26

Nye NOVA 2023

Et spørsmål om ståsted, episode 26

Cato Pellegrini

Føljetong av Patrick Sahlstrøm

Militsen hadde sikret romskipet, og ingen ville senere tro dem når de fortalte om det. Professor Fiona Conway hadde sikret seg det største møterommet ved høyskolen, og gitt skolepolitiet ordre om å forhindre at noen nærmet seg før hun låste døra. Så begynte hun å intervju romvesenene.

Fiona hadde lovet å knekke fingrene til enhver som forstyrret henne, og borgermesteren hadde ikke annet valg enn å vandre frem og tilbake i gangene. Da intervjuet endelig var ferdig, minte Fiona ham mest av alt om en stor katt som gliste etter å ha slukt en mus.

«Hva vil du ha først, Bradley, det offisielle, eller det andre svaret?»

Borgermesteren rykket til og så skremt på professor Conway. «Er det noe forskjell?»

Fiona betraktet Bradley som om han var en treig elev. «Offisielt hadde noen ungdommer litt harmløs moro. Ingen skadet, ikke noe skjedde, morgendagens overskrifter visker vekk minnet.» Hun sukket litt og fortsatte: «Ingen slitsomme agenter utenfra som snuser i lokale saker. Det er vel det som er best?»

Borgermesteren kremtet «Skjønner hvorfor du er professor, frue. Det er akkurat slik det er, ingenting folk utenfra trenger å vite om. Hva er det egentlig som skjer?»

Fiona smilte enda bredere. «Jeg tror de er ekte. Jeg tror vi har med romvesen å gjøre her. Ikke noe bløff.» Hun virket fornøyd med seg selv. «Kommunikasjonen går veldig bra. Romvesenene virker fredelige og overraskende enkle og ... dumme, i mangel av bedre uttrykk. Den firearmede er lederen, og prøver å forklare at de er her på et slags oppdrag. Gi meg et par dager, så skal jeg finne ut av det. Og den levende slimklatten, den gjør ikke noe annet enn å mase om romskip og at de trenger reservedeler.»

«Og hva gjør vi nå?» Bradley holdt på å legge til «lærer».

«Jeg aner ikke. Hvis dette blir offentlig, blir vi rikskjendiser eller riksklovner. Og hva tror du skjer hvis føderale og nasjonale myndigheter blir nysgjerrige? Ligger skjelettene dine dypt nok til at du tåler litt graving, borgermester?»

«Jeg skjønner, professor, og jeg er enig. Ingen vil uansett tro på noe av det som militsen sier. Sheriff Stevens sier det han får beskjed om, og ingen vil tro på hva småkjeltringene sier. Men, med all respekt professor, det er noe som skurrer her. Hva får du ut av dette?»

En mørk skygge for over ansiktet til Fiona før smilet var tilbake. «Jeg har mine grunner, og alle blir gladere hvis vi ikke går inn på detaljer. Romvesenene må ha noe de kan gi i bytte for hjelpen vår. Gi meg tid, så finner jeg ut av det. Bare hold folk unna, borgermester. Det er din del av jobben. Kjøp meg litt tid.»

Det begynte nå å gå opp for borgermesteren at alt dette virkelig skjedde. Han hadde innsett omfanget av det hele, og kjente at det gjorde ham yr. Men selv i yrheten ante han uråd. Det var noe med professor Conway som ikke stemte, som om en ild eller en hunger ulmet under huden hennes.

Bradley prøvde å puste rolig. *Jeg har alt under kontroll. Syndebukker er rede i fleng. Jeg kan ikke begynne å tvile på professordama nå. Jeg virker sikkert ganske rar nå, jeg også. Men hva gjør jeg når folk finner ut av tingene? Vi kan umulig holde det hemmelig særlig lenge.*

«Fortsett arbeidet, professor. Jeg har full tillit til at du forstår situasjonen, og så videre.»

Fiona så borgermesteren i øynene «Du er smartere enn jeg trodde du ville være. Drøy agentene et par dager. Jeg trenger ikke mer tid enn det! Kan du fikse det for meg, Brad?»

«Jeg skal gjøre mitt beste, Fiona.» Bradley hørte selv hvor ynkelig han hørtes ut, og hevet stemmen et hakk. «Berea er min by! Og her er det jeg som bestemmer!»

«Flott, husk det når folka i sorte gevanter kommer, da blir jeg kanskje imponert.» Fiona snudde og gikk tilbake til romvesenene.

«Hvordan gikk det, Fiona?» spurte Ianea.

«Både og,» svarte Fiona. «Vi har ikke mye tid før de Onde kommer for å ta dere. Borgermesteren skal prøve å forsinke dem, men vi må handle fort! Den gode nyheten er at vi vil gjøre alt vi kan for å hjelpe med reparasjonen av romskipet, slik at dere kan dra hjem.»

«Vi er rørt over hjelpsomheten.» Ianea bukket dypt mens Surklut ante at her var det sikkert en eller annen hake.

Heldigvis ikke min jobb å bekymre meg for slikt.

«La oss ikke kaste bort tiden.» Fiona hadde satt seg foran en av de primitive datamaskinene og vinket Surklut til seg. «Oversikten her viser det største lageret av elektronisk utstyr vi har.» Fiona viste Surklut hvordan den skulle bruke mus og tastatur for å navigere i nettbutikken hun hadde hentet frem.

«Selv skjønner jeg ikke et ord av det du sier om delene dere trenger. Men bare klikk på tingene du trenger, så ordner jeg resten,» forklarte hun, og Surklut skjønnte nøyaktig hva hun mente. Omtrent som rekvireringsstasjonene hjemme. Dette var langt bedre enn Surklut hadde drømt om, og den antok nesten en lystig farge.

Fiona lagde seg en kopp kaffe, og bladde i notatboka hun hadde brukt til stikkord underveis. «Få tak i frivillige forsøksobjekter til å reise ut i universet,» leste hun høyt og humret.

«Hvor mange vil dere ha? Det blir mye enklere å få tak i folk enn dere kan forestille dere. Som jeg prøver å fortelle dere, er det rimelig dårlige stelt her. Halve menneskeheten ville gitt nesten hva som helst for å bli tatt med fra kloden vår!»

«Fiona, du er en venn. Derfor fortjener du sannheten. Forsøkspersonene dør. Det er forferdelig. Vi har ikke sovekamre for dem. Når vi drar inn i hyperrommet, skjer det noe med alle våkne og bevisste vesener. I beste fall stenger sinnet deres ned, og de dør på flekken, eller så går de berserk, og angriper alt rundt dem, helt til hjertet sprenges. De verste er de som bare krøller seg sammen og klynker. Og som ikke svarer på stimuli i det hele tatt. Det er derfor vanlig prosedyre å sette lasterommet i vakuum før hyperhopping. Der inne avlives alle som ikke kunne få soveplass.»

«Ojsann! Det forandre litt på saken,» innrømmet Fiona. «Vi skal nok skaffe frivillige likevel, bare vi finner en grei vri på markedsføringen ...»

«Jeg har funnet noe!» Surklut viftet ivrig. «Dette byggesettet kan brukes. Primitivt, men det kan umulig være dårligere enn de greiene vi bruker!»

Fiona gikk bort til Surklut, og lagde en grimase da hun så hvor mye saken kostet. Så bestilte hun byggesettet Surklut hadde valgt seg. Ekspreslevering.

«Da var det ordnet» sa hun fornøyd. «Frivillige vil ta litt tid å organisere. Er det noe annet dere trenger hjelp med?»

«Nei da, nå vil oppdraget vårt bli utført, og vi kan dra hjem igjen.»

Fiona sluttet å smile. «Da har vi kommet til min belønning.»

Surklut ante det verste.

«Jeg har et budskap til deres ledere. Jeg kommer til å spille det inn, og gir dere en avspiller-enhet. Jeg vil ha garanti for at det blir avspilt for de øverste lederne deres. Galaksens sikkerhet er avhengig av det!»